

YAKAMOZ

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2018-2019
Dönem: 1
Sayı: 9

Yunus Emre ÇAVUŞ
UFUKTA ÖLÜM VAR

Bir kâğıttan geminin yolcularıyız biz fakat yola çıkarken gemiye değil, inancımıza güvendik. Öyle ya işte bütün hayatımız, Allah'a inanıp çıkarız yola, ya bizi istediğimiz yola ulaştırır ya da kendine kavuşturur. Ama ne acıdır ki çoğumuz bunun farkında değil. İnsanın bu nankörlüğü yüzünden büyük bir azap beklemektedir. Gerçekten de marifet, büyük resmi görmeye çalışmakta. Her an gidebilecek bu emanet cana rağmen nefsimizi doyurmaya çalışarak heba ediyoruz bu ömrü. Ama bir gün anlayacağız ki nefis doymaz. İşte büyük resmi gördüğümüz zaman farkına varacağız ki dünya bir hevesten ibaret. Nefsimizi doyuracağız. Doyuracağız ama Allah'ın rızası üzere doyuracağız; şeytanın vesveseleriyle değil. Öyle ki hayat, kaderin sırtımıza yüklediği emaneti adıydı belki de. Kimileri sağ, sola çarptı, kimileri dayanamadı attı sırtından, bazısı da altında kaldı fakat bu yükün mükâfatını bilenler sabırla ilerledi yolda. Yeri geldi belinin incitti, yeri geldi terini içti. Ama o emaneti ulaştırmak için elinden geleni yaptı. Ve inanıyoruz ki, nasıl nankörlük yapanları büyük bir azap bekliyorsa, sabredip Allah'ın rızasını gözetenleri de büyük bir mükâfat bekliyor. Gelip geçici bu kısa ömür de yapmamız gereken bize verilen emanete sahip çıkıp, Allah'ın rızasını kazanmak. Çoğumuz farkında ki, bizler bir imtihandayız fakat bizi yaradan öyle merhametli ki, imtihanda kitaptan bakmak serbest. Bunca nimet ve merhamette rağmen hala Allah'ın razı olduğu şekilde yaşamaktan kaçınıyorsak, cehennem azabı haklı bizlere. Allah bizi amel defterini sağ taraftan alanların arasına katsın.ve biz şimdi ufukta karayı gören geminin gözcüsü gibi bağıracağız sevinçle: Ufukta ölüm var!

Ünal BAYRAM

Yunus EMRE
GÜNAH KOKUSU

Her gününü birbirine eşitlemiş birinin kendisine sorusu,
Belki hayatı boyunca yaptığı tek doğrusu,
İçindeki bir yerlerde Allah korkusu,
Yaşamı boyunca duyduğu tek şey, günah kokusu.

Yalancılıktan utanmayan insanlar arasında yaşamaktan,
Cehenneme gidenlerin arasına karışmaktan,
Hayatın kendisine kapılmış, unutmuş utanmayı
Yaşamı boyunca duyduğu tek şey, günah kokusu.

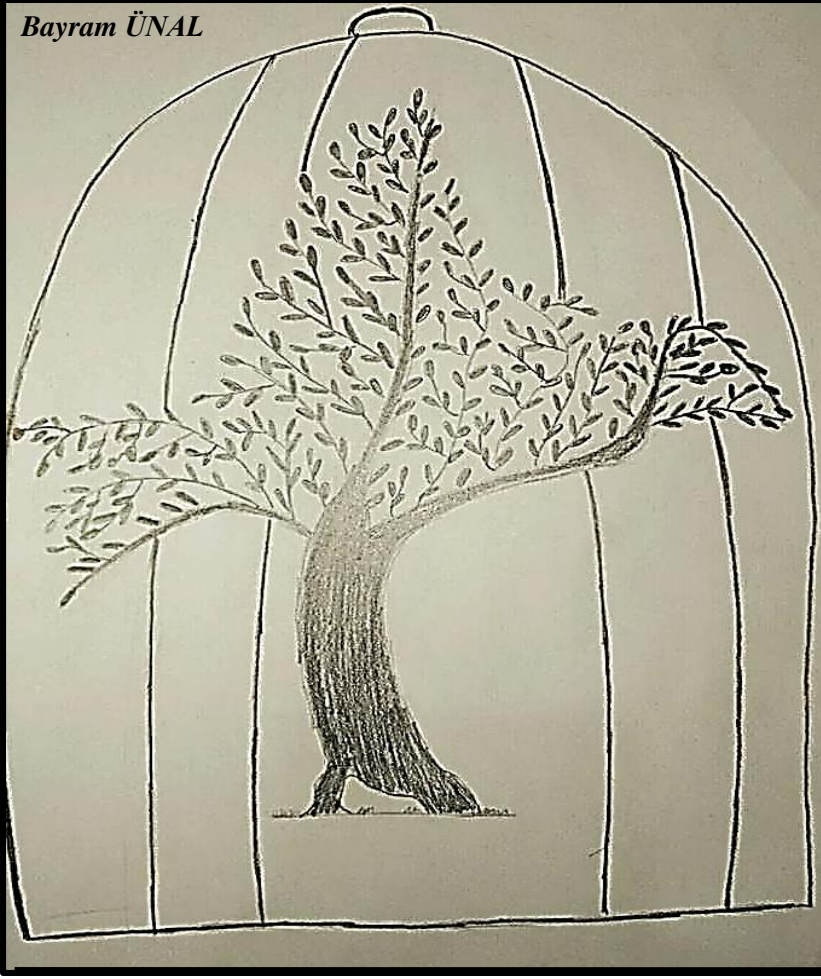
İşte bak, orada duruyor tövbe kapısı,
Nankörlüğün misaliydi, kulun yapısı,
Günde beş vakitte gizli, cennet tapusu,
Yaşamı boyunca duyduğu tek şey, günah kokusu.

İşte ahretten önceki son dönüş burası,
Günahkârlara geldi, gocunma sırası,
Farkına var, kapanmadan tövbe kapısı,
Yaşamı boyunca duyduğu tek şey, günah kokusu.

Furkan HARMAN
SEVGİ OBASI

Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde bir savaşçı varmış. Bu savaşçı o diyarın en yiğit adamıymış. Bu savaşçı gönlünü bir güzele kaptırmış. Kızda ona deli gibi âşık olmuş. Ama kız ve savaşçının aileleri birbirilerine düşmanmış. Oğlan, aşktan gözü kör olduğu için bu duruma dayanamayıp, kızını kaçırmış. Yiğit savaşçının yiğit bir atı varmış. Bu at onun tek dostuymuş. Kızla beraber yola çıkmışlar. Nice yollar ve dağlar aşmışlar. Bir sulak alana gelmişler. Kıza burada yaşayacaklarını söylemiş. Attan inip çadırlarını kurmuşlar. Günler günleri, aylar ayları kovalamış. İki aşkın bir evladı olmuş. Adını Şimşek koymuşlar. Oğulları şimşek gibi hızlıymış. O sene atın da bir tayı olmuş. Şimşek ile tay birlikte büyümüşler.

Şimşek ve büyüyen tayda; iki iyi dost olmuşlar. Yıllar geçtikçe tek çadırılı bu yer artık koca bir oba olmuş. Şimşek, atı ile obanın güvenliği için sık sık gezintiye çıkarmış. Şimşek bir gün atı ile dağları gezerken, atın üzerinde bir kız görmüş. Atını kıza doğru sürmeye başlamış. Ama kız kendine doğru gelen bu yabancı erkekten kaçmaya başlamış. Kız kaçtıkça Şimşek kovalamaya devam etmiş. Sonunda kızın önüne geçmiş. Şimşek, kız hakkında bilgi almak için sorular sormuş. Kızın adı Kelebek imiş ve uzak diyarlardan geldiğini belirtmiş. Köle olduğu için sahibinden kaçtığını ve ne yapacağını bilmediğini söylemiş. Şimşek, Kelebek'i alıp obaya götürmüş. Bu iki genç birbirlerini sevmişler ve evlenmişler. Şimşek'in anne ve babası buna çok sevinmişler. Çünkü obaları gibi aileleri de büyüyormuş. Mutlulukları büyüyormuş. Şimşek'in anne ve babasının sevgisi kartopu etkisi oluşturmuş ve sevgi büyüye büyüye koca obaya yayılmış.

Hamza ATASOY

ÇARE

Bilemezsin bugün ne der, yarın ne der;
İyice düşün güzelce karar ver!
Kendi düşen ağlamaz derler,
Adımını doğru at rezil rüsva ederler.

Belki bulursun bir çare,
Ama aramak gerek, çare nerede?
Belki kendinde, belki başka yerde;
İnebilmek gerek derinlere.

Sen hiç kaldın mı yarı yolda?
Düştün mü karamsarlığa?
Sarıldın mı can veren Mevla'ya?
Kurtuluş onda, ferahlık onda.

Sanma ki tek başınasın!
Etrafına iyi bak, kimin yanındasın?
Görebilmek gerek sırları,
Yolun Mevla yolu, unutma bunları!

Emre ÇAVUŞ

KAHRAMANLAR ÜLKESİNİN, KAHRAMAN EVLATLARI

Milli şairimiz Mehmet Akif : “ Ey, bu topraklar için, toprağa düşmüş asker !” diye yıllar öncesinden seslenmişti. Bende sizlere yine Mehmet Akif Ersoy’un :“ Gökten ecdat inerek öpse o pak alını değer.” dediği isimsiz kahramanları Anadolu’ya ve dünyanın her köşesine avazım çıktığı kadar bağlamak istiyorum. İsimlerinizi dünyanın değişik yerlerinde ülkesi için mücadele edenlere duyurmak istiyorum.

15 Temmuz Cuma akşamının son zamanlarıydı. Hainler, hainliklerinin doruklarında yaşıyorlardı. Ülkemiz, çok uzun ve bir o kadarda karanlık bir gece yaşıyordu. Karanlık uzadıkça uzuyor, sanki hiç sabah olmayacak gibi geliyordu bizlere. Bu karanlık geceyi aydınlatanlar vardı. Onlar, şehit kanlarıyla sulanmış bu toprakları; hainlerin kirliliğine alet etmemek için anadan, yandan, eşten ve evlatlarından vazgeçerek canınızı ortaya koydular. Dünya tarihinde belki ilk kez; vatanına aniden saldıranları, bir gecede yerle bir eden sizlerdiniz. Satır satır, hece hece destanlar yazan sizlerdiniz. Bu karanlık geceyi Türk, Kürt, Çerkez; genç, yaşlı, erkek ve kadın demeden aydınlatan sizlerdiniz. Sizler ülkenin tarihine altın harflerle geçen yiğitlerdiniz. Gecenin karanlığına aydınlık yollar açarak, ülkenin ümitlerini kanlarımızla sulayan gönüllü erlerdiniz. Kanlarımız Ankara’nın ve İstanbul’un sokaklarına düşerken, ülkenin umuduna umut eklediniz. Bağımsızlığımızın sembolü bayrağımızı, gönderden göklere yükselten vatan sevdalısı yiğitlerdiniz. Sizlerin göklere yükselttiği bayrak ile salalar bir araya gelince, gönüllerdeki aslanları uyandıran kahramanlar sizlerdiniz.

15 Temmuz mücadelesinde milyonlar ülkesi için yollara düşerken, Allah şehit olmayı sizlere nasip etti. Vatan için, bayrak için, namus için, şerefleri için ölmek isteyenlerden sadece sizlere nasip etti. Ne şanlı bir ölümdü bu! Kışkırdınız bütün âlemi.

Çünkü bu kirliliğin planını yapanlar, Anadolu insanının asker doğduğunu unutmuştu. Az miktar dünyalık ve menfaat için vicdanlarını ve ruhlarını satanlar, sizlerin iman dolu kalplerinizi unutmuşlardı. Bu kirliliğin savaşta vatan neymiş, vatan sevgisi neymiş gösterdiniz bütün âleme. Uçaklar, tanklar ve patlayan bomba ve silahlar yıldırma sizleri. Sizler ki onların planlarını ve hainliklerini yüreklerinizle ve bedenlerinizle toprağa gömdünüz. Cesaretinizin zirvesine çıkarken, korku denen şeyi ayaklarınızın altında çiğnediniz. Korkaklar yenilirken, sizler ölümü bile öldürerek şanlı bir zaferin öncüleri oldunuz. Malazgirt Savaşı’ndan, Çanakkale Savaşı’na kadar bu topraklar için toprağa düşmüş ecdadınızın torunları olduğunuzu dosta düşmana gösterdiniz. Yüreğin ne olduğunu ve ne işe yaradığını, yüreksizlere ve onları maşa olarak kullananlara öğrettiniz. Karanlığın içindeki karanlığı; canlarınızı ortaya koyarak yırtıp attınız. Dosta güç, düşmana korku saldınız. Sizler, Asım’ın nesli olduğunuzu ne güzel gösterdiniz dünyaya. Sizler Necip Fazıl’ın : “Ayağa kalk Sakarya!” sözlerini yüreklerinde hissedip ayağa kalkan yiğitlerdiniz. Arif Nihat Asya’nın Fetih Marşı’nda : ” Sen de geçebilirsin yandan, anadan, serden. Senin de destanını okuyalım ezberden.” dediği delikanlılar, genç kızlardınız; anneler ve babalarınız.“Hey on beşli, on beşli ...”türküsünde küçük yaşta cepheye giden kahramanların, 21.yüzyıldaki küçük torunlarıydınız. Yaşı küçük ama yüreği büyük torunları.

Yüreği memleket kokan 15 Temmuz’un şanlı şehitleri! Atalarının yazdığı destanları canlarını ortaya koyarak gösteren 15 Temmuz’un şanlı şehitleri! Vatan size minnettardır. Aileleriniz, bu vatanın bizlere ailesidir. Evlatlarımız, bu milletin evlatlarıdır. Anneler annelerimiz, babalarınız babalarımızdır. Bizler, sizlerde olan bu yüce ruhu dimdik ayakta tutmaya talibiz. Bizler, sizlerin isimlerini gururla yaşatıp, yeni Ömer Halis Demirler, İlhan Varanklar, Mustafa Canbazlar, Demet Sezenler ve nicelerini yetiştirmeye talibiz. Ölümüne talip, şahadete koşan şanlı yiğitler; mekânınız cennet, komşunuz peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (SAV) olsun.

Kızgın çöllerin ateşi yakmaz beni,
Serinletici gölgene sığındığımdan beri,
Umutla beklerim seninle doğacak güneşi,
Seninle karşılaşacağım o kutlu beldeyi

Anlatmak ne mümkün! Dizelerde seni,
Doldurur kalbimi bir Allah, bir de resul sevgisi;
Sevgimi nasıl anlatırım ey İslam önderi,
Sensiz bir hiçim ne olur duy beni!

Hayalimde sensin, rüyamda sen!
Sana âşık ümmetinden, bir aciz ben!
Sana âşık olmaya cüret edip seven,
Bir gülümseyişini rüyalarımda bekleyen.

Gözyaşarımla erittim ben zamanı,
Unutamıyorum seni düşlediğim o anı,
Sen bir çöldesin bir hurma yanı,
Keşke durdurabilseydik bu eşsiz zamanı.

Yunus ÇAVUŞ

KARL DETROİT VE NAZIM HİKMET

Nazım Hikmet' in Kız Kulesi' ni sabaha kadar seyrettiği o geceden tam 123 yıl önce 1827' de Almanya da Lutwig Karl Friedrich Detroit adında bir çocuk dünyaya gelir. Babası müzik öğretmenidir. Aile içi bir anlaşmazlık sonucu, herkesin pek şairane bir isimle, Karl Detroit olarak andığı çocuk bir Fransız yetimhanesinde bırakılır. Ve bağımsız tabiatı yüzünden olsa gerek kendine meslek olarak denizciliği seçer. Ya da kim bilir, başka planları vardır... Çocuk, gemilerde miço olarak çalışma belgesini eline alır almaz Hamburg Limanında kalkan bir gemiye atlayarak İstanbul' a doğru yola koyulur. Henüz 12 yaşındadır. Çalıştığı gemi İstanbul' a vardığında, Karl Detroit' in büyük planı yürürlüğe girer. Boğaza atlayıp yüzmeye başlar. Ama akıntı onu kıyıya değil, Kız Kulesi yönüne sürükler. Ve onu kurtaran bekçiye bir daha gemiye dönmek istemediğini söyler. Anlaşılan bu olay, Almanya ve Osmanlı arasında küçük de olsa bir diplomatik soruna yol açar. Meseleyi çözmek Sadrazam Ali Paşaya düşer. Onun himayesine giren Karl Detroit önce Mehmet Ali adını alarak Harbiye' de öğrenim görmeye başlar. Mezun olduktan sonra da Kırım Seferine, Bosna, Karadağ savaşlarına katılır. Hatta II. Abdülhamit döneminde Paşa unvanı alan Mehmet Ali, 1878' de imzalanan Berlin Antlaşmasında Osmanlıyı temsil eden üç kişiden biri olur. Gerçi devamı epey karanlık... Berlin Antlaşması' nın Hristiyan cemaatlere tanıdığı haklar yüzünden gerici çevreler, halkı Mehmet Ali Paşaya karşı kışkırtmaya başlar. Paşa Müslümanları yatıştırmak için Arnavutluk' a gönderilir, lakin "Sizi gâvura sattı" kışkırtması etkili olduğu için Kosova' nın Gjakova kasabasında linç edilir. Çok uzun zaman önce gerçekleşen bir olayı neden şimdi durup dururken hatırlayalım diye soranlar var, biliyorum. Zira hikayenin bizim için çok enteresan bir yanı daha var: Mehmet Ali Paşa' nın dört kızı dünyaya geliyor. Bunlardan Leyla Hanım' ın da Celile adından bir kızı oluyor. Celile Hanım kim dersiniz hatırlayayım: Türk şiirinin büyük isimlerinden Nazım Hikmet' in annesi. Kız Kulesi' nin en güzel hikayelerinden biride belki budur. O da maharetli bir şairdi Gene Sunay Akın' ın kitabından öğrendiğimize göre, Karl Detroit yani Mehmet Ali Paşa aynı zamanda şairmiş. Hatta şöyle de bir olay yaşanmış: Günün birinde Magdeburg' a yolu düştüğünde, küçükken okuduğu okulda ziyaret ederek şeref defterine bir şiir yazmış. Bu şiirde daha sonra bir gazetede yayınlanmış. Hem de dönemin saray şairi Anton von Werner' in sunumuyla: "Şiirlerini Alman, Fransız, Yunan, Fars ve Arap dillerinin tümünde aynı maharetle kaleme alabilen bir şair. "İşin enteresan yanı, Mehmet Ali Paşa' nın torunları ve torunlarının çocukları arasında başka edebiyatçılarındaki bulunması. Mesela Sabahattin Ali ve Oktay Rıfat... Ayrıca Mehmet Ali Aybar ve Ali Fuat Cebesoy da Paşa ile kan bağı olanlardan.

İhsan KİBAROĞLU

BOZKIRIN TEZENESİ

Kültürümüzün bam teli; neşe, dert, aşk bu üç duygunun gönülden süzülüp saza düştüğü insandır Neşet Ertaş. Anadolu' nun küçük bir köyünde doğan yüce gönüllü bu insan; insanlığını, sazını, sesini ve bin bir çeşit kültürümüzü milletimize ve daha nice milletlere anlatmıştır.

Abdallık geleneğinin son ozanlarından biri olan Neşet Ertaş, UNESCO tarafından yaşayan insan hazinesi kabul edilmesine rağmen, kendi öz benliğini asla kaybetmemiş; kendi tabiri ile de fukaranın, garibin yanında olmuştur. Kendisine verilen devlet sanatçısı unvanını kabul etmeyip ben halkın sanatçısıyım demişti. Bu tavrıyla ben ödülümü halkın gönlünde yer edinerek aldım, demek istemiştir. Yediden yetmişe herkesin dinlediği, bizlere saziyla ve sözüyle kültürümüzü aşıl原因 büyük ve garip bir üstattı. Anne deyince onun için akan sular dururdu. Bir sözünde bizlere : " Analar insandır bizler insanoğlu " diyerek, kültürümüzde kadına verilen değeri en iyi şekilde anlatmıştı. Kimi zaman: " Datlı dile güler yüze doyulur mu?" diyerek bizleri neşelendirmiştir. Kimi zaman : " Cahildim dünyanın rengine gandum." diyerek bizleri dertlendirmiştir. Kimi zaman ise : " Yazımı kışa çevirdin." diyerek aşkı anlatmıştır, bozkırın tezenesi. Anadolu' nun gönül dağı : "Bizim oralarda seni seviyorum denmez, kurban olurum sana!" denir demişti. Bu sözüyle sevginin ve sevgilinin olması gereken yeri işaret etmiştir.

1992 senesinde Harbiye Açık Hava Tiyatrosu' nda verdiği bir konserinde seyirciye dönerek: " Saygısızlık olmazsa ceketimi çıkarabilir miyim?" diye izin istemesi, mütevazılığın bir insanın kişiliği ile nasıl bütünleştiğini güzel şekilde gösteriyor. Bir insan nasıl mütevazı olur, adeta yaşayarak anlatıyordu.

Son olarak da bize şöyle seslendi:

Sakin ol ha insanoğlu

İncitme canı incitme

Her can bir kalp Hakk' a bağlı

İncitme canı incitme

Şiiriyle insanlara seslenen büyük üstat, insanların birbirlerine sevgi ile yaklaşmasını; insanların birbirlerini sevmesini ve kalp kırmadan yaşamalarını istemiştir. Sevgisini sadece kişilere değil; tüm insanlığa armağan etmiş büyük bir ozandır.

Mustafa PAŞAYİĞİT BİR İLKBAHAR GÜNÜ

Bir ilkbahar sabahı uyanmıştım. Horozlar ötüşüyor, güneş parlıyordu. Çok mutlu olmuştum. Heyecandan yatağımdan kalkıp perdeyi açtım. Etrafa bakmaya başladım. Hava mavimsi rengine bürünürken, doğanın üzerindeki karanlık yeşile dönüyordu. Çiçekler mis gibi kokuyordu.

Üstümü giyip dışarıya çıktım. Mis gibi kokuyordu hava. Güneş, parıl parıl parlıyordu. Bahar gelmişti. Hoş geldin ilkbahar! Neşe getirmişti ilkbahar. Doğa ve insanlara heyecan gelmişti. Kuşların cıvıltısı beni heyecanlandırıyordu. Köyün en yüksek yerine çıktım. Doğayı ve insanları düşünüyordum. Hayallere daldım. Kendime ait müstakil bir ev, önünde yemyeşil bir bahçe ve bahçeye diktiğim ağaçlar... Gözümü güneşe çevirdim. Dünyayı denge üzerine yaratan Allah'a şükrettim.

Sonrada gözlerimi dağlara ve ağaçlara çevirdim. Rengârenk çiçekler, cıvıldaşan böcekler beni heyecanlandırıyordu. Güneş yavaş yavaş kızılılaşıyor, gökyüzünde kayboluyordu. Akşam olmaya başlamıştı. Bir gün daha bitmişti.

Çok güzel bir gün geçirmiştim. Eve doğru yürüyordum. Her yer kararmaya başlamıştı. Güneş iyice kayboldu. Eve yaklaştım. Heyecanlı ve güzel bir günü sona erdirmek üzereydim. Eve girdikten sonra balkona çıktım. Yıldızlar karanlığın içinde bir ışık gibi parlıyordu. Sonra aya baktım, dolunaydı. Gecesi ayrı gündüzü ayrı güzeldi.

Sinan ESİRİNGÜ BİR ÇOCUK DÜŞÜN

Bir çocuk düşün!
Mavi düşlere gebe,
Çürümüş bedeni,
Toprağa düşmüş olsun.

Bir çocuk düşün!
Gökyüzünde asılı kalsın,
Salıncak kursun yıldızlara,
Kussun kinini dünyaya.

Bir çocuk düşün!
Büyümemiş henüz süt kokuyor,
Kalmış yüzüstü küçük yüreği,
Saf, temiz, kabullenilmemiş.

Bir çocuk düşünün!
Çaresiz, yatıyor dantel beşikte;
Toprağın kabullenip bastığı bağına,
Aydın yüzlü mavi bakışlı bir çocuk.

YARDIM

Bir gün Ahmet, işten çıkmış her zamanki gibi eve dönüyormuş. Yolda kestane arabası görmüş ve bir kilo kestane alayım demiş. Bir kilo kestane alırken, yaşlı teyzenin teki de, kendisine de biraz kestane almasını istemiş. Hiç parası olmadığını ve canının kestane çektiğini Ahmet'e iletmış. Bunun üzerine Ahmet, kendine ne kadar kestane almışsa teyzeye de o kadar kestane almış. Ahmet, teyzenin ihtiyaç sahibi olduğunu anlayıp başka ihtiyacının olup olmadığını sormuş. Teyze, karnının aç olduğunu Ahmet'e iletmış. Ahmet, hiç düşünmeden teyzeyi güzel bir lokantaya götürüp, karnını güzel şekilde doyurmuş. Bir taraftan da bu yaşta insan aç gezebiliyorsa, bu insanın başka ihtiyaçları da vardır diye düşünmüş. Teyze karnını doyurduktan sonra, Ahmet teyzenin başka ihtiyaçları olup olmadığını sormuş. Teyze, biraz mahcup bir şekilde cebindeki ilacı çıkararak, ilacının bittiğini söylemiş. Ahmet, koşturarak eczaneye gitmiş ve teyzenin ilacını almış. Teyze buna çok sevinmiş, Ahmet'e mutlulukla sarılmış. Teyzeden ayrılmadan önce cebindeki son parayı vermiş ama teyzenin adresini almayı unutmamış. Ahmet, teyzeden ayrıldıktan sonra dolmuşa binecekken, cebinde para kalmadığını unutmuş. Ama bu durumu umursamamış. Bir insana yardım etmenin mutluluğu ile az uzakta olan evine yürüye yürüye gitmiş. Eve varınca Sosyal Güvenlik Kurumu'nda çalışan dostunu aramış ve teyze için ne yapabileceklerini sormuş. Dostu ona yarın arayacağını belirterek telefonu kapatmış. Ertesi gün öğlene doğru Ahmet'in telefonu çalmış. Dostu ona teyzenin yaşlılık aylığı alabileceğini ve ayrıca teyzeyi İhtiyar Bakımevi'ne yerleştirebileceklerini belirtmiş. Bunu duyan Ahmet, çalıştığı yerden izin alarak koşar adım teyzenin evine gitmiş. Eve vardığında teyzenin evinde bir adam bulmuş. Bu adam teyzenin oğluymuş. Annesinin maddi olarak bir sıkıntısının olmadığını ve bazen aklını kaybettiğini belirtmiş. Annesini artık yanına alacağını belirtmiş. Ahmet, az önce dostundan aldığı haberdan, daha çok sevinmiş bu habere. Teyze ve oğlu ile vedalaşarak dışarı çıkmış. Apartman kapısından çıktığında yaşadığı mutluluktan dolayı, hava bile farklı gelmiş Ahmet'e.

Kadir KAMPÇI EN UZUN GÜN

Havanın iyice kararması hiç iyi olmamıştı. Üstelik iyice de soğudu. Bu yüzden yorgun düşmüş ve kaçamıyordu. En sonunda bir yere sindi. Durmaması gerekiyordu ama yapacak bir şey yoktu. Biraz dinlendi sonra tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama olmadı. Bir iki defa zorladı, sonunda pes etti. Oturdu ve düşünmeye başladı. Acilen yemek yemesi lazımdı. Karnı çok açtı ve hiç dermanı kalmamıştı. En sonunda uyuya kaldı. Karnının açlığından çok uyuyamamıştı. Uyandığında gün ışırmış, güneş yeni yeni çıkıyordu. Oradan güneşi izlemesi çok keyifli, çok güzel oluyordu. İçinden karnım aç olmasa ne güzel olurdu demişti. Kalkmaya çalıştı, zar zor kalktı. Biraz uyumak ona iyi gelmişti. Ayağa kalktığında tek sıkıntısı su ve yemekti. Bir yerden su sesi geliyordu. İyice dinlendi ve o yöne doğru ilerledi. Su sesi iyice hızlandı. En sonunda suyu gördü. Suyu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Onu kovalayan adamlardan bir iz yoktu. Suya yanaştı. Su berrak gözüküyordu. Eğilip içti, tadı iyiydi. Suyu içince aç olduğunu iyice hissetti. Suya yaklaştığında orada balıkları gördü. Hemen bir mızrak yapıp yakaladı. Ateş yakıp balıkları afiyetle yedi. Karnını iyice doyurdu. En son bir belgeselde gördüğü suyun kenarına doğru gitti. Uzaktan bir kasaba gördü. Çok sevindi. Oraya doğru hızlıca gitti sırada bir çoban gördü ve yardım istedi. Çoban onu yanına alarak ona yardım etti. Bundan sonra orda yaşamaya karar verdi. Onu kovalayan adamlardan hiç iz kalmadı. Çalışıp ekmeğini kazandı, orada mutlu mesut yaşadı

İMTİYAZ SAHİBİ

Arif ÇAKMAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Öznur ÇINAR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şengül ULUÇAY

GÖRSEL DANIŞMAN

Emine ASMA

YAYIN KURULU

Öznur ÇINAR

Şengül ULUÇAY

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Cumhuriyet Mah. Gazi Sokak No 7

Çubuk / ANKARA 0312 837 95 90